

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupen Helenou Dvornou, advokátkou se sídlem Hurbanova 1305/11, 142 00 Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2018, č. j. CPR-3674-2/ČJ-2018-930310-V240, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2018, č. j. 4 A 22/2018 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství policie“), ze dne 8. 12. 2017, č. j. KRPA-343879-11/ČJ-2017-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobci v návaznosti na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 29. 4. 2017, č. j. KRPA-157698-19/ČJ-2017-000022, stanovena lhůta k vycestování z území ČR, a to do 15 (patnáct) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne

26. 9. 2017, podle kterého je vycestování žalobce do republiky Uzbekistán možné, bylo zjištěno, že odpadly důvody znemožňující vycestování cizince.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2018, č. j. CPR-3674-2/ČJ-2018-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že výrok o stanovení lhůty k vycestování nově zní: *„(...) se doba k vycestování z území ČR cizinci stanoví do 15 (patnáct) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v návaznosti na rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydané pod č.j. KRPA-157698-19/ČJ-2017-000022 ze dne 29.4.2017 ve věci správního vyhoštění, které nabylo právní moci dne 29.4.2017.“* Ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

[3] Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 25. 4. 2018, č. j. 4 A 22/2018 - 28 (dále jen „napadený rozsudek“), byla zamítnuta žaloba proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Dle městského soudu podaná žaloba směřuje podle jejího obsahu proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Námitky nejsou důvodné a není ani možné k nim přihlížet. O správním vyhoštění žalobce bylo pravomocně rozhodnuto již dne 29. 4. 2017, pod č. j. KRPA-157698-19/ČJ-2017-000022. V tomto řízení o správním vyhoštění se správní orgán zabýval skutečnostmi rozhodnými pro uložení správního vyhoštění. Městský soud nemůže přihlížet k námitkám o nesprávném postupu správního orgánu I. stupně v řízení o správním vyhoštění, který měl spočívat v tom, že žalobci bylo tlumočeno do ruského jazyka, nikoli do jazyka rodného, a byl nedostatečně poučen o možnosti vzdání se práva na odvolání. V řízení o stanovení lhůty k vycestování již správní orgán nemohl zkoumat důvody uložení správního vyhoštění a mohl vycházet jen z toho, že bylo pravomocně rozhodnuto o uložení správního vyhoštění žalobci. Žalovaný proto v odvolacím řízení nemohl přihlédnout k námitkám, které se týkaly již pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze stejných důvodů k těmto námitkám nemohl přihlédnout ani soud. Předmětem přezkumu je v dané věci rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování, které na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění navazuje. Žalobce, pokud jde o stanovení lhůty k vycestování, neměl k tomuto rozhodnutí žádné výhrady.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí, zrušil.

[5] Stěžovatel v odůvodnění kasační stížnosti rekapituluje svůj postup po vydání napadeného rozhodnutí, kdy podal návrh na obnovu řízení ve věci správního vyhoštění (dne 28. 4. 2018) a požádal o vydání dlouhodobého víza (dne 10. 5. 2018). Vyjadřuje nesouhlas s důvody neudělení víza, a to s ohledem na vady řízení, ke kterým došlo v řízení o správním vyhoštění. Dále uvádí, že se brání všemi zákonnými prostředky, když podal i návrh na obnovu řízení, a rozvádí důvody, pro které tento návrh podal (ty se shodují s námitkami uplatněnými v nyní projednávané věci před městským soudem).

[6] Stěžovatel dále ocitoval pasáž ze str. 4 prvostupňového rozhodnutí a namítá, že by svým jednáním naplnil důvod pro uložení správního vyhoštění pouze v případě, že by *„nedošlo k narušení průběhu řízení dobře míněnou intervencí (radou) tlumočnice a jejím volným překladem“*. Stěžovatel správnímu orgánu sdělil důvody, proč v uvedeném termínu nevycestoval, a že předpokládal možnost začít v České republice pracovat a časem i studovat, neměl prostředky na vycestování. Správní vyhoštění i jeho dobu tak považuje za nepřiměřené.

[7] Pokud by byl stěžovatel náležitě poučen o následcích vzdání se práva na odvolání v jazyce, kterému rozumí, zajisté by se tohoto práva nevzdal. Došlo tudíž ke zkrácení jeho práv v řízení o správním vyhoštění. Důsledkem bylo vydání dalších rozhodnutí v neprospěch stěžovatele, která na správní vyhoštění navazují.

[8] Stěžovatel si v mezidobí vytvořil na území České republiky zázemí, má zde přítelkyni a učí se český jazyk, dodržuje zákon a má i nadále zájem zde zůstat. V napadeném rozhodnutí spatřuje zásah do soukromého a rodinného života a práva na spravedlivý proces. Přesto, že na území České republiky pobýval neoprávněně, sám se dobrovolně dostavil na Ministerstvo vnitra, aby legalizoval svůj pobyt. Během výslechu však nebyl náležitě poučen o důsledcích vzdání se práva na odvolání a bylo mu tlumočeno do jazyka, který ovládá na velmi nízké úrovni. Popírá tedy, že by neměl snahu legalizovat svůj pobyt. Ze všech uvedených důvodů žádal o obnovu řízení. Správní orgán se vůbec s uvedenými skutečnostmi nevypořádal.

[9] S ohledem na uvedené skutečnosti podal stěžovatel žalobu, kterou však městský soud zamítl s tím, že se může zabývat pouze výrokem o stanovení doby vycestování, nikoliv vadami předcházejícího řízení. Stěžovatel tak vyčerpal veškeré prostředky obrany, které měl k dispozici. Odkazuje na řízení vedené pod sp. zn. KRPA-223024-15/ČJ-2018-000022, kde proběhl dne 14. 6. 2018 výslech za účasti tlumočníka do jazyka tádžického. To prokazuje vadu řízení o správním vyhoštění.

[10] Stěžovatel závěrem cituje pravděpodobně komentář či jinou odbornou literaturu vztahující se k důvodům podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., kde jsou tyto důvody blíže rozvedeny. Rozhodnutí o správním vyhoštění a všechna na něj navazující rozhodnutí považuje za nezákonná.

[11] Stěžovatel požádal též o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Žalovaný sdělil, že se k obsahu kasační stížnosti nehodlá blíže vyjadřovat a zcela odkazuje na spisový materiál. Jelikož tedy vyjádření neobsahovalo žádnou argumentaci reagující na kasační námitky, nezasílal ho Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda

napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovateli stanovena lhůta k vycestování podle § 120a odst. 5 ve spojení s § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Výrok tohoto rozhodnutí byl změněn napadeným rozhodnutím, avšak jednalo se pouze o doplnění vazby na rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, neboť jej žalovaný považoval za správné.

[16] Podle § 118 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *[s]právním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie*. Dle odst. 3 téhož ustanovení *[d]oba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování z území o stanovení nové doby k vycestování z území z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování z území s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování z území lze stanovit nejdéle na 180 dnů*.

[17] Ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců *[p]ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu5d) po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz*.

[18] Již žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že stěžovateli bylo pravomocně (29. 4. 2017) uloženo správní vyhoštění, přičemž v rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán konstatoval, že se na stěžovatele vztahují důvody znemožňující jeho vycestování. Následně bylo vydáno dne 26. 9. 2017 závazné stanovisko Ministerstva vnitra, dle něhož je vycestování stěžovatele do země původu možné. Proto přistoupilo krajské ředitelství policie k vydání nového rozhodnutí a stanovení doby vycestování. V dané věci už tak lze zkoumat pouze důvody vydání nového rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování, nelze již zpochybňovat samotné správní vyhoštění. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Stěžovatel v kasační stížnosti s touto argumentací ani nijak nepolemizuje a neustále opakuje své výhrady vůči samotnému správnímu vyhoštění. Stejně tak nereagoval ani na odůvodnění napadeného rozsudku, v němž mu i městský soud vysvětlil, že námitkami proti správnímu vyhoštění a jemu předcházejícímu řízení se v dané věci zabývat nemůže. Stěžovatel tyto důvody napadeného rozsudku

ignoruje, resp. je v kasační stížnosti zopakoval bez jakékoliv konkrétní polemiky a jeho argumenty se opět s předmětem řízení zcela míjí.

[19] Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). S ohledem na absenci konkrétní argumentace reagující na závěry krajského soudu odkazuje Nejvyšší správní soud na napadený rozsudek a nad rámec nutného uvádí následující.

[20] Jak je zřejmé ze shora provedené rekapitulace kasačních námitek (body [5] až [10] tohoto rozsudku), stěžovatel buď znovu zpochybňuje postup správních orgánů v řízení o správním vyhoštění a rozhodnutí, které z tohoto řízení vzešlo, nebo se zabývá postupem svým a správních orgánů po vydání napadeného rozhodnutí v jiných řízeních (o návrhu na obnovu řízení či o žádosti o udělení dlouhodobého víza), která nemohou být předmětem přezkumu v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že při přezkumu napadeného rozsudku (a potažmo napadeného rozhodnutí) nemůže překročit předmět řízení a zabývat se postupy a rozhodnutími, která jsou oddělená od daného případu, když nejde o řízení a rozhodnutí ve věci nového stanovení lhůty pro vycestování. Nadto vychází správní soudy dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 As 37/2007 – 293). I odkaz stěžovatele na výslech ze dne 14. 6. 2018 je tudíž zcela nepřípadný.

[21] V kasační stížnosti stěžovatel rovněž rozvedl důvody podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., avšak učinil to pouze obecně citací odborné literatury bez návaznosti na specifika daného případu. Nelze tedy než konstatovat, že s obecným výkladem o tom, jaké vady a nezákonnosti lze krajskému, resp. zde městskému soudu, vytýkat na základě uvedených ustanovení s. ř. s., lze bez dalšího souhlasit. Stěžovatel však žádné obdobné vady konkrétně ve vztahu k napadenému rozsudku a řízení před městským soudem nevytknul. Byť městský soud srozumitelně vysvětlil, že žalobní námitky stěžovatele mířily mimo předmět řízení, stěžovatel tento závěr nezpochybňuje a své námitky dále opakuje.

[22] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že i pokud by stěžovatelovy výhrady k postupu správních orgánů v řízení o správním vyhoštění byly oprávněné, nemůže s nimi uspět v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým mu správní vyhoštění uloženo nebylo. Byť podkladem pro rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování je rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgány se již důvody, které k vyhoštění stěžovatele vedly, zabývat nemohly. Stejně tak se pak v návaznosti na toto rozhodnutí nemohou důvody vyhoštění a případnými vadami předcházejícího řízení zabývat ani správní soudy, neboť nemohou své pravomoci uplatňovat mimo rámec předmětu přezkumu, který je vždy vymezen napadeným rozhodnutím.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost není důvodná.

[24] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu